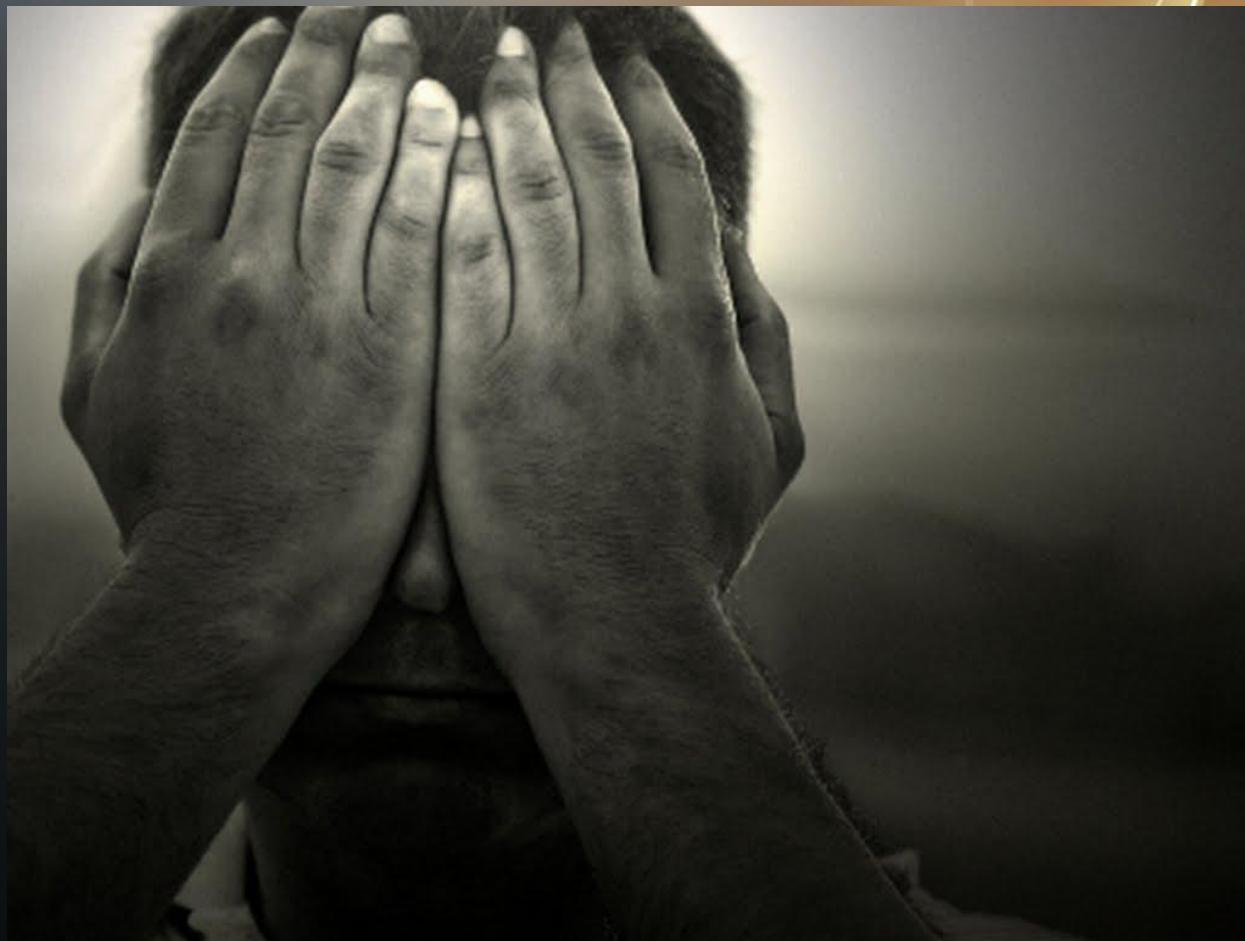

TRPLJENJE IN SMRT

Zakaj?

Eden največjih strahov človeka je vprašanje smrti. Pogosto si zastavljamo vprašanje: “Zakaj je doletelo prav nas?” in prvi, ki ga zaradi tega zaslišujemo je Bog.

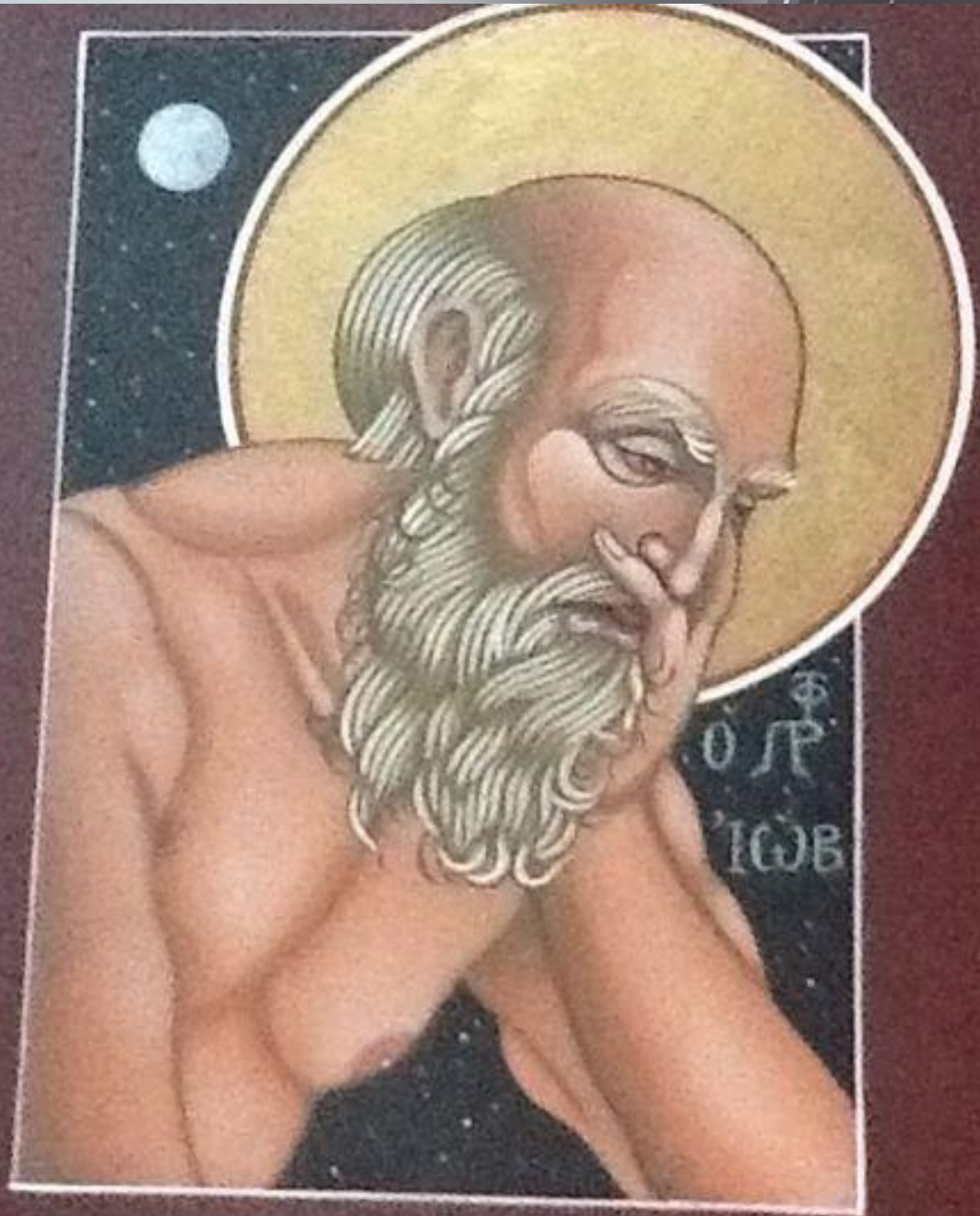

Čeprav v življenju pogosto pozabljamo nanj, je dovolj odhod ljubljenih ... in takoj je za to kriv on. Smrt ostaja skrivnost: vera pa nam daje moč, da lahko smrt premagamo, in notranji mir, da lahko živimo.

Job je dejal Gospodu: “Življenje se mi studi, ... Ti ugaja, da uporabljaš silo? ... Zakaj si me spraval iz materinega telesa? O, da bi bil izdihnil in me ne bi bilo videlo oko! ... Jaz pa razpadam kakor trohnoba, kakor obleka, ki jo razjeda molj.”

Gospod je iz viharja spregovoril Jobu in rekel: "Kdo si ti? Kje si bil, ko sem utemeljeval zemljo? .. Si kdaj, odkar živiš, zapovedal jutru, pokazal zori njeno mesto?... Ali ti držiš skupaj Gostosevce, ali ti rahljaš vezi Oriona? ..."

Job je odgovoril Gospodu in rekel: "Zdaj vem, da vse premoreš in ni ovire za noben tvoj sklep. Zato sem govoril in nisem razumel reči, ki so zame pretežke in jih ne poznam. ... Poslušaj torej ti, jaz pa bom govoril, vprašal te bom in ti me pouči! Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko. Zato odstopam in se kesam v prahu in pepelu."

Sodobni Job ...

Žena: Še naprej moli, moli k svojemu Bogu! Tako ravna s tabo, ti pa praviš, da ti hoče dobro! Zakaj ga še naprej prosiš in ga raje ne prekolneš?«

Pobožen in vdan prijatelj: Bog je dober in pravičen. Obsoja hudobne in nagradi dobre. Gospod te gotovo kaznuje zaradi nečesa slabega, kar si storil.

Filozof: “Razmišljam kot filozof: ali Bog morda hoče izkoreniniti smrt, pa tega ne more ... torej ni vseмогоčen; ali more, pa noče ... in je zato zlobnež; ali lahko in hoče ... toda od kod vendar prihaja smrt? ... Ker ne obstaja razumna rešitev, uživaj sladkosti življenja in se, kolikor moreš, izogibaj bolečini in takemu Bogu, ki se ne zanima zate ali ne more narediti ničesar.«

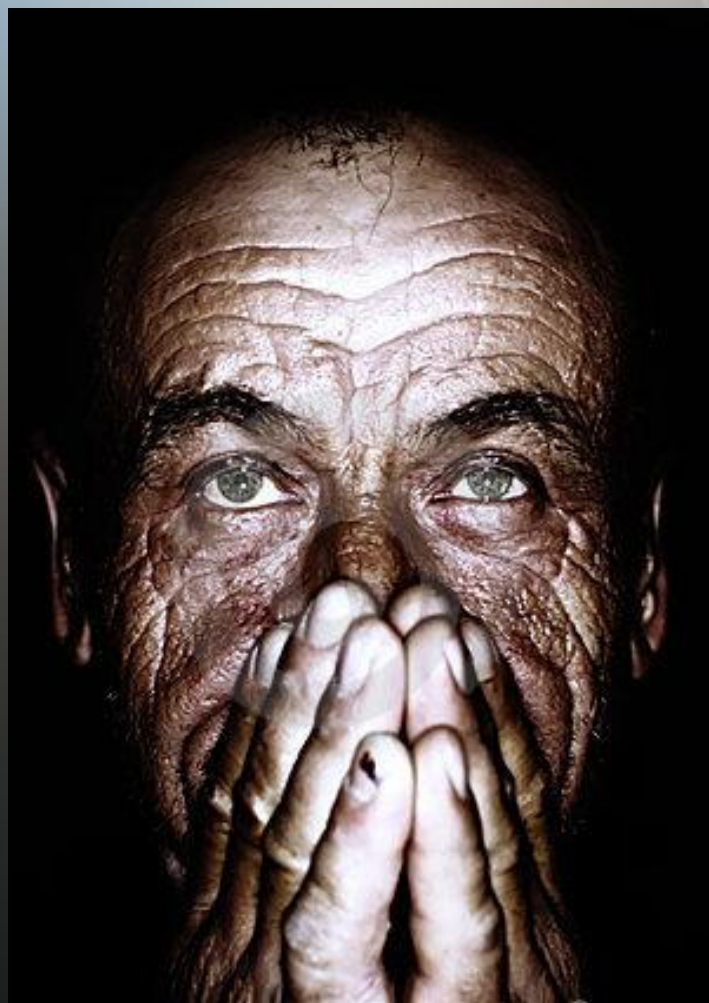

Ateist: "Na milost in nemilost smo prepuščeni usodi na potovanju med rojstvom in smrtjo. Če bi Bog obstajal, ne bi bilo v našem življenju toliko senc. Če Bog obstaja in ne stori ničesar, potem je to tako, kot da si obsojen na smrt."

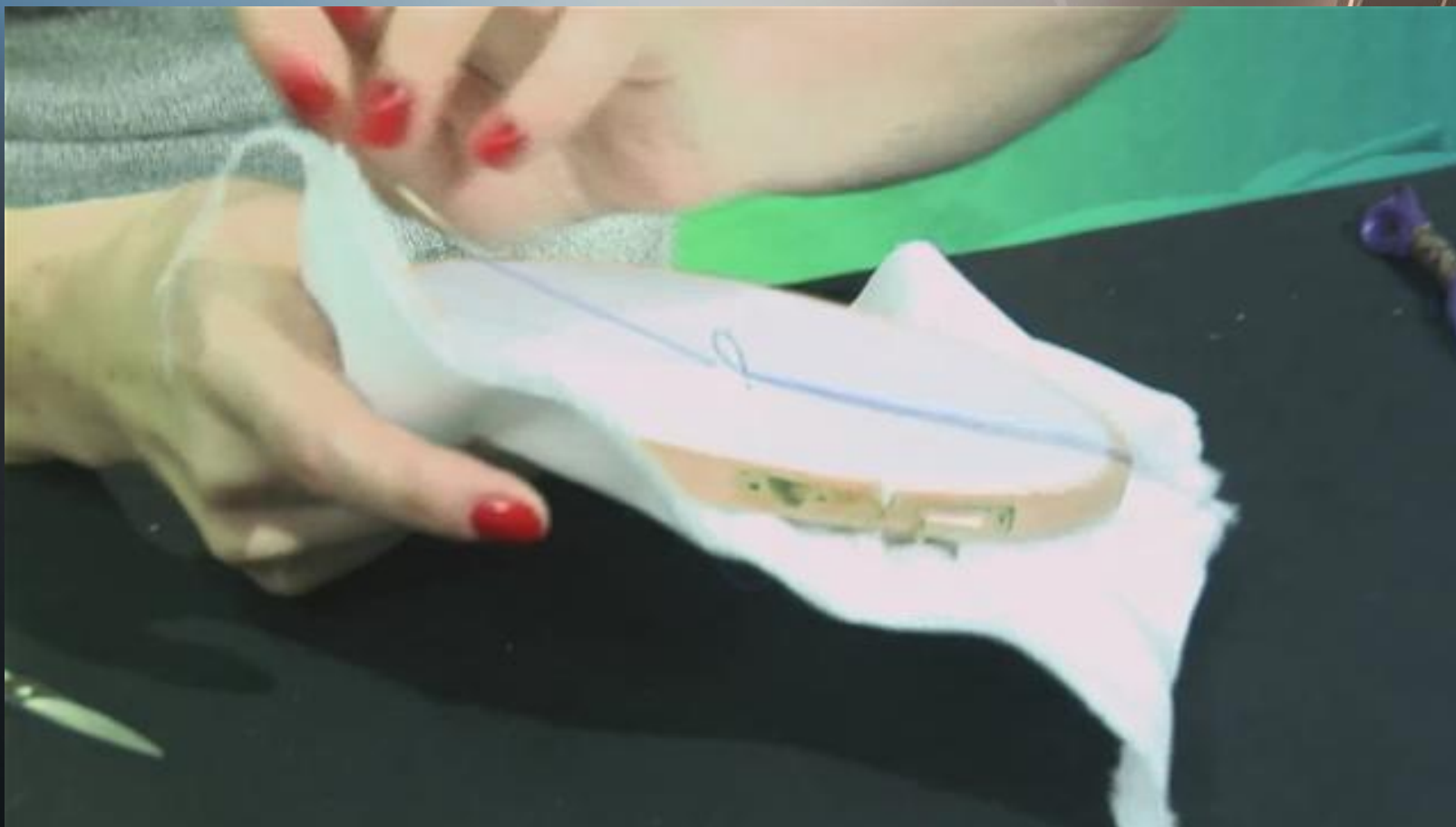
Job: Nikoli nisem dvomil o tem, da Bog obstaja. Nanj sem se obračal s neprimernimi besedami (rabelj, lopov ...), saj nisem razumel, kakšen pomen imajo vse te preizkušnje in prosil sem ga, naj mi pride na pomoč. Na določeni točki sem se znašel pred Skrivnostjo: pred nekom večjim od mene (Stvarnikom, Neskončnim ...), pred nekom večjim, da bi zanj lahko našel kakšno razlago.

Potem ko sem se torej uprl z vsemi svojimi močmi (molil, prosil, preklinjal ...), sem se Bogu predal. Moji prijatelji, ne znam vam razložiti, kaj je vzrok za bolečino in smrt.

Vem, da me je spremenil
v moji notranjosti. Vem
samo to, da sem prej
Boga poznal po tem, kar
sem slišal od drugih, zdaj
pa ga moje oči
neprestano premišlujejo.
Majhen sem in slaboten v
tvojih rokah, kot otrok v
rokah svoje matere.
Bolečina me je naredila
zrelejšega: zdaj gledam na
življenje drugače. Vera je
spremenila moje strahove
v dragocene bisere ...
Samo to vem!

Neka mama je vezla. Njen sin je sedel na nizki pručki in je gledal, kaj je nastajalo pod njenimi rokami, toda gledal je s spodnje strani. Videl je veliko vozlov, prepletenih niti, ki barvno niso bile prav nič usklajene ... Radovedno je vprašal: »Mama, ali mi lahko poveš, kaj delaš? Prav nič ne razumem, kaj bo nastalo!«

Zdaj je mama spustila okvir za vezenje in mu pokazala lice vezenine. Vsaka barva na svojem mestu in različne niti so se prepletale v čudovito skladnost nastajajoče podobe. Tako je z nami: ne vidimo trpljenja in smrti s prave strani. Sedimo na nizki pručki.

Prosil sem Boga, naj mi da šopek dehtečih cvetlic, pa sem prejel kaktus z ostrimi trni. Prosil sem Gospoda, naj mi pošlje kakšnega lepega metulja, pa sem prejel gnusne gosenice. Bil sem prestrašen, razočaran, potrt ...

Toda, glej: čez kakšen dan je kaktus naenkrat začel cveteti. Iz gosenice se je izlegel čudovit metulj. To je božji sistem. Najboljši.

Pogum! Gospodova roka, ki te podpira se ni skrajšala! (sv. P. Pij)

Moj Bog, pogosto se počutim majhnega pred skrivnostjo smrti. Zato te prosim: če me objame brezup, me dvigni, ne pusti me, da bi obupal.

Če sem obupan in na tleh, me dvigni, da ne postanem zagrenjen in osoren, vzkipljiv. Ko me z vseh strani obdaja tema, me vodi proti domu, korak za korakom. Ko postanem zaskrbljen in me objame strah, me ne zapusti v moji slabosti. Ko začne dvom najedati mojo vero, umiri zamotan klobčič mojih misli.

Ko se počutim
praznega in brez
vere, me napolni
z novo močjo, da
bom lahko začel
znova. Gospod,
reši me! Stegni
svojo roko
in me objemi!
(prim. Ps 28 - 33)

